

Julen 2018

Snart er det julaften, og det er igjen tid for å skrive julebrev. Vi er inne i den mørkeste uka i året, men det betyr jo at det fra neste uke begynner å lysne igjen. Som i fjor, får vi også i år oppleve at sola kanskje skinner på juletreet, noe som er en smule naturstridig for oss forfrosne finnmarkinger.

Vi er altså i Bergen for å feire jul sammen med barn, svigerbarn og barnebarn. Vi gleder oss masse til å feire julaften sammen med ho Julie, ho Stine og han Arild. Det er liten tvil om at det blir ho Julie som kommer til å få mesteparten av oppmerksomheten. Det er en spesiell glede for ho bestemor og han bestefar å se glitrende, spente barneøyne som ledsages med gledesytringer når julegavene pakkes opp. Ho er nok enda for lita til at julenissen kommer på besøk, så han bestefar lar derfor nisseutstyret være nedpakket i skapet hjemme. Men vi kommer sjelden tomreipet når vi reiser til Bergen. Som det seg hør og bør er en koffert satt av til hjemmelaget rull, lutefisk og en liten smak av viddas gull, bedre kjent som multebær.

Dette året har vært litt traumatisk for pensjonisten. I sommer skrantet jeg fælt og havnet etter hvert på sykehus i Kirkenes. Der ble det hyppige operasjoner og da oppholdet var over, etter seks uker, hadde jeg vært gjennom fem operative inngrep. Da jeg ble innlagt var jeg en røslig kar på godt over åtti kilo, men da jeg ble utskrevet var jeg en skranten fyr på knappe sytti kilogram. Jeg tok av tolv kilo i løpet av oppholdet, så det var en stor belastning for en gammel kropp. I skrivende stund er jeg tilbake i normalvekt, så ho mor har «flesket» meg opp igjen og allmenntilstanden er oppadgående.

Bortsett fra den verste sommeren i mitt liv, har året som har gått gitt oss mye glede og opplevelser sammen med barn, svigerbarn og barnebarn. Vi har vært i Bergen flere ganger og både ho Stine, han Steinar og han Ståle med familier har vært hjemme på besøk. Ho Stine som har hatt fødselspermisjon første del av året, benyttet sjansen til å ta med seg ho Julie på besøk til ho bestemor og han bestefar i vår. Sjøl om ho Julie var litt skeptisk til å begynne med, tødde ho fort opp og ble vår alles solstråle. Spesielt god kontakt fikk ho med han onkel Steffen og det var ikke måte på hvor morsomt de hadde det sammen. Pensjonisten var forresten i storform på denne tiden, og det var ikke fritt for at ho Stine kviet seg litt for å ta raske trilletter sammen med meg, med ho Julie i barnevogna. Først når ansiktsfargen gikk mot den

rødere delen av fargeskalaen og konversasjonen ble i form av korte enstavelsesord, slo pensjonisten ned på farta. Vi fikk også tid til en Skjånestur mens de var her og en besøkstur til farmora til ho Julie i Gamvik. Ho Julie var forresten helt enestående, det var ikke mange mishagsytringer fra henne, ikke engang når ho måtte sitte fastspent i barnesetet i bilen i timesvis.

I månedsskiftet juni/ juli var hele familien på besøk på Skjånes. Der hadde vi fine dager sammen, men pensjonisten var ikke helt frisk på denne tiden, så han var ikke helt på høyden hverken sosialt eller som husvert.

Han Steinar og ho Anja og ungene har blitt faste påskegjester hos oss i Vadsø. De tror visst at vær og skiføre alltid er på topp ved påsketider i vår nåværende fylkeshovedstad. Hele familien er ivrige skigåere, men han Aksel liker aller best å renne i unnabakkene. På slettene og oppoverbakkene takker han ikke nei til å sitte framme på pulken eller snørekjøre mens han holder i skistaven til ho bestemor. Men kom igjen på klatring – der er han i sitt ess og det forundrer oss ikke om han blir en fremtidig tindebestiger. Han Victor derimot, sprinter av gårde i ei fart som pensjonisten har problemer å matche. Heldigvis kan ho bestemor og pensjonisten gå i et bedagelig tempo, for pensjonisten trekker som regel nypulken med ho Ingrid oppi. Det går rykter om at ho Ingrid har lært seg å mestre kunsten å gå på ski på egen hand, så til neste påske er det antakelig slutt på å dra pulk i et tempo tilpasset pensjonisten og frue.

Han Steinar og ho Anja tar lange skiturer innover fjellene i nettverket av velpreparerte skiløyper. Han Steffen er ofte med på turene, men det hender at han tar sine egne turer, for broren, han Mørch Olsen har en lei tendens til å overvurdere sine turkameraters utholdenhet. I løpet av påskeferien er det stort inntak av C-vitaminer. Store mengder appelsiner renskes og forvandles til deilig nypresst juice i juice-pressa. Denne prosedyren er forbeholdt kun én person,

nemlig han sjølveste Steinar Mørch Olsen.

Han Steinar er forresten her på jobboppdrag flere ganger i løpet av året. I høst hadde han ho Ingrid med seg, og det var koselig å være sammen med henne på dagtid mens resten av huset var på jobb. Det var ikke fritt for at han bestefar lot seg bestikke av hennes sjarm og smittende humør og således trakterte henne med mat og godsaker som kanskje hadde blitt konfiskert i hjemlige sfærer. Han Mørch Olsen er på sin side vel fornøyd når han blir traktert med boknet fisk eller lutefisk. Pensjonisten antar at han har spist litt i meste laget, for han passer ikke klærne til «gamlingen» lenger; og de har helt sikkert ikke krympet i klesskapet.

I begynnelsen av juni var vi på utenlandsferie sammen med han Ståle, ho Beate og ungene. Vi var på den franske riviera i byen Nice. Der hadde de leid ei leilighet i en rolig bydel med kort vei til ei badestrand, i to uker. Vi tilbrakte de siste seks dagene der i lag med dem, og «henta» samtidig han Christoffer til Finnmarksferie. Sjøl om jeg ikke var i min beste form, ble det både bading og soling, men også lange stunder liggende på rygg på sofaen. Den største opplevelsen på ferien var nok å få

se VM-finalen mellom Frankrike og Kroatia på storskjerm på et utested. Det var stor jubel og ståhei når Frankrike scoret sine mål og til slutt vant med utklassingssifre. Han Johannes var utvilsomt den som var mest entusiastisk der han satt med det franske flagget malt på kinnene. Han Christoffer og ho Ida var nok mer opptatt av det gastronomiske, spesielt spennende retter fra det marine spiskammer. Pensjonisten var veldig konservativ i matveien, mens ho mor lot seg lokke til å innta retter som ligger utenfor komfortsonen til kresne finnmarksganer. Ho spiste til og med den kulinariske godbiten østers. Da jeg spurte henne hva det smakte, kom svaret prompte: «Det smake slog!», men uansett fikk ho ned begge østersene som ho hadde bestilt.

Sommeren på Skjånes er det store målet for han Ståle og hans familie. Skjånes er selve paradiset, spesielt for han Christoffer. Derfor kom han også i år, vel ei uke før resten av familien. Han er en lidenskapelig fisker, så Jakobselva ble ofte besøkt av ho bestemor og «storfiskeren»: Da Skjånesferien var overstått, ble det noen feriedager i Vadsø. Ho bestemor stilte opp i elva sammen med han Christoffer, mens han Johannes nøt bylivet sammen med pappaen sin. På en av de siste turene fikk han Christoffer landet en laks på ca. sju kilo, men han måtte dessverre slippe den ut igjen, fordi det var en ho-laks som var på gytevandring i elva. Like etter at vi kom hjem fra Frankrike, ble pensjonisten sendt med ambulanse til Kirkenes sykehus der han ble

operert i hui og hast. Så mens sommergjestene tilbrakte tid på Skjånes med ørretfiske, jordbærspising og feiring av Johannes sin gebursdag, var pensjonisten lenket til sykesenga. Fra mitt sykeleie fikk jeg via bilde se at han Johannes hadde landet en svær ørret i hemmeligvannet hannes onkel Steffen. Den var såpass stor at han nesten havnet i storfiskerklubben, der grensa for opptak er ørret over to kilo. I mitt fravær måtte han Ståle steppe inn som «storbonde», og det var en rolle han utførte med bravur. Jeg fikk treffe Beate og Ida hjemme i Vadsø før de reiste tilbake

til Bergen. Jeg var, etter behandlende leges mening, frisk nok for å reise hjem igjen, men der tok han feil. Etter bare to dager i heimen, ble jeg atter sendt i ambulanse til sykehuset til nok en hasteoperasjon. Ho mor besøkte meg ukentlig på sykehuset og jeg fikk også besøk av han Ståle, han Johannes og han Christoffer før de reiste hjem til Bergen. Det satte jeg veldig stor pris på, sjøl om jeg ikke var i stand til å nyte selskapet demmes på en optimal måte. Heldigvis var jeg såpass rekonvalesert i begynnelsen av oktober at jeg kunne være med ho mor til Bergen i høstferien. Da fikk jeg endelig vært litt sosial igjen og fikk kose meg sammen med barna, svigerbarna og barnebarna mine.

Han Steffen ble ferdig med sin bachelor i økonomi og administrasjon like før jul i fjor. Han hadde bestemt seg for å jobbe et halvt års tid før han skulle ta fatt på Mastergrad. Han fikk full klaff når det gjelder jobb, og jobber i dag som salgsleder for Varanger kraftmarked. I disse dager har han jobbet som salgsansvarlig i et år, og han ser ut til å stortrives i jobben. Planene om mastergrad er også i rute. Han er i gang med erfaringsbasert mastergrad, og de to første eksamenene er allerede unnagjort.

I høst ble Steffen huseier og dermed arbeidsgiver for pensjonisten. Huset er et oppussingsobjekt som skal totalrenoveres. Alt av innvendige plater og en del skillevegger er revet. Vannrør og alle elektriske installasjoner er fjernet. Det gamle skal erstattes med nytt, slik at huset etter hvert vil framstå som et nybygg i henhold til 2019 standard. Grunnen til at han gjør så omfattende renovering, er at han fikk kjøpt huset til en tredjedel av opprinnelig takst. Fullt renoverert vil han få seg et totalt restaurert hus til en rimelig penge. Pensjonisten har som vanlig ikke framforhandlet arbeidskontrakt. Så lenge det ikke medfører andre utgifter enn transportutgifter, må jeg

vel si meg fornøyd med å få være behjelpelig med renoveringen. I tillegg har vi en avtale på at jeg beholder diverse innkjøpte verktøy når innflytningsdagen blir en realitet, så helt tomreipa blir man jo ikke.

Årets største og fineste begivenhet var Idas konfirmasjon, som fant sted 12. mai. I hyggelige omgivelser feiret vi den store dagen på Mildegeilen. Det var mange fine taler og god mat og drikke, og ho Ida fikk mange gode ord med seg på livsveien, men også litt skjemt og spas om barndommen hennes. I tillegg sto frodige vekster i sin fineste vårskrud, noe som dannet en fin ramme for den minnerike dagen. I tillegg til konfirmasjonen fikk vi oppleve 17. mai i Bergen sentrum. Det var en overveldende opplevelse for oss, men det aller beste med 17. mai var å få se han Victor marsjere strunk og stolt i buekorpsset, ikledd uniform og med gevær på aksla.

Ho mor har hatt en stri tårn i den tiden jeg var syk. Mange av de gjøremålene som vi vanligvis er to om, har ho måttet ta seg av alene. I tillegg har ho vært en støtte og en klippe for meg i den lange sykdomsperioden. Så langt ho har maktet har ho satt egne behov til side for å blant annet besøke meg på sykehuset. I timesvis reiste ho med buss eller bil fram og tilbake for å oppmuntre meg ved sykesenga. Det var alltid vemodig når ho reiste hjem igjen, men etter å ha tørket bort avskjedstårene når ho dro, fikk jeg en indre ro som hjalp meg gjennom den vanskelige tiden. Det var godt å få fokus på andre ting enn smerte og sykdom.

Alle mine nærmeste har vært til stor hjelp og støtte for meg i den tida jeg var syk. Det er godt å ha en familie som viser empati og omsorg når man trenger det. Det gjenstår enda en operasjon før jeg forhåpentligvis blir helt frisk igjen. Dersom helbredden er tilfredsstillende til neste sommer, ser jeg fram til å få nyte glade, gode dager sammen med min nære og kjære familie, både i Bergen, i Vadsø og på Skjånes.

Avslutningsvis vil jeg atter en gang anmode alle mine bekjenskaper om å holde kontakt med ho mor og meg. Det er ikke så lett å møtes fysisk når man bor spredt og i tillegg har andre familierelasjoner som selvfølgelig må være i fokus. Men noen ord på et papir, en hilsen på facebook eller en samtale på mobilen er vel overkommelig. Og så er det jo slik at residensen på Skjånes og heimen i Kvartsveien i Vadsø er såpass standsmessig at vi kan ta imot overnattingsgjester.

Med dette vil ho mor og jeg ønske alle ei God Jul og et Godt Nytt År.

Hanna & Arvid